

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1

เป็นการแจกแจงความถี่ของข้อมูล และหาค่าร้อยละ จากข้อมูลส่วนบุคคล คือเพศ อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ทางการเมือง ตามลำดับดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวนนักธุรกิจจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ชาย	40	87.0
หญิง	6	13.0
รวม	46	100.0

จากตาราง แสดงให้เห็นว่า จำนวนนักธุรกิจเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง คือ เป็นเพศชายถึง 87.0 เปอร์เซ็นต์ ในขณะที่เป็นเพศหญิงเพียง 13.0 เปอร์เซ็นต์

ตารางที่ 2 จำนวนนักธุรกิจตามอายุ

อายุ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
-30	1	2.2
31-40	15	32.6
41-50	23	50.0
51-60	3	6.5
61-	4	8.7
รวม	46	100.0

จากตาราง นักธุรกิจที่มีอายุระหว่าง 41-50 ปี มีจำนวนมากที่สุด คือ มีจำนวน 50.0 เปอร์เซ็นต์ และมีช่วงอายุระหว่าง 31-40, 61-, 51-60, -30 ปี เรียงลงมาตามลำดับ โดยมีจำนวน 32.6, 8.7, 6.5 และ 2.2 เปอร์เซ็นต์

ตารางที่ 3 จำนวนนักธุรกิจตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	17	37.0
ปริญญาตรี	17	37.0
สูงกว่าปริญญาตรี	12	26.0
รวม	46	100.0

จากตาราง นักธุรกิจที่ตอบแบบสอบถาม มีระดับการศึกษา ในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีจำนวน 37.0 เปอร์เซ็นต์ ระดับปริญญาตรีมีจำนวน 37.0 เปอร์เซ็นต์และในระดับสูงกว่าปริญญาตรี 26.0 เปอร์เซ็นต์

ตารางที่ 4 จำนวนนักธุรกิจตามประสบการณ์ทางการเมือง

ประสบการณ์ทางการเมือง	จำนวน(คน)	ร้อยละ
กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางการเมือง	23	50.0
กลุ่มที่ไม่มีประสบการณ์ทางการเมือง	23	50.0
รวม	46	100.0

จากตาราง ทำให้ทราบว่านักธุรกิจที่ตอบแบบสอบถามจำนวนครึ่งหนึ่ง คือ 50 เปอร์เซ็นต์ ที่จัดอยู่ใน กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางการเมืองเป็นกลุ่มธุรกิจที่เป็นสมาชิกกลุ่มการเมืองหรือให้การสนับสนุนกลุ่มการเมือง หรือนักธุรกิจเหล่านั้นดำรงตำแหน่งหรือเคยดำรงตำแหน่งทางการเมือง

ตอนที่ 2

เป็นการแจกแจงความถี่ของข้อมูล และหาค่าร้อยละ จากคำถามในข้อที่ 9 ถึงข้อที่ 40 มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5 ความคิดเห็นของนักธุรกิจต่อการกระจายอำนาจทางการเมือง

ข้อความ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
9. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าประชาชนในท้องถิ่น ควรมีสิทธิในการเลือกผู้นำท้องถิ่นเพื่อเข้า มาบริหารงานในท้องถิ่น		
เห็นด้วย	45	97.8
ไม่เห็นด้วย	1	2.2
10. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าประชาชนในท้องถิ่น ควรมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเกี่ยวกับ การจัดลำดับความสำคัญของโครงการ พัฒนาท้องถิ่น		
เห็นด้วย	43	93.5
ไม่เห็นด้วย	3	6.5
11. ท่านเห็นว่าประชาชนควรมีบทบาทในการ ควบคุมการบริหารท้องถิ่นหรือไม่		
ควร	44	95.7
ไม่ควร	2	4.3
12. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าประชาชนในท้องถิ่น ควรมีสิทธิในการปกครองตนเอง		
เห็นด้วย	38	82.6
ไม่เห็นด้วย	8	17.4
13. ท่านเห็นว่าในปัจจุบันประชาชนพร้อมที่จะ ปกครองตนเองแล้วหรือไม่		
พร้อมแล้ว	23	50.0
ไม่พร้อม	23	50.0

ข้อความ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
14. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่า การกระจายอำนาจ จะทำให้ประชาชนในท้องถิ่น มีความตื่นตัว ทางการเมืองและเข้ามามีส่วนร่วมทาง การเมืองมากกว่าการรวมอำนาจ เห็นด้วย	42	91.3
ไม่เห็นด้วย	4	8.7
15. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าท้องถิ่นควรมีกฎหมาย ขอบบังคับ เพื่อรักษาผลประโยชน์ของ ท้องถิ่นเองได้ เห็นด้วย	40	87.0
ไม่เห็นด้วย	6	13.0
16. ท่านเห็นว่าเมื่อสภาท้องถิ่นให้ความเห็น ชอบต่อร่าง เทศบัญญัติ ข้อบัญญัติจังหวัด และข้อบังคับสํานักการ ผู้บริหารจาก ส่วนกลางควรมีอำนาจยับยั้งร่างกฎหมาย นั้นหรือไม่ ควร	23	50.0
ไม่ควร	23	50.0
17. ท่านเห็นว่าท้องถิ่นควรมีอำนาจพิจารณา เพิ่มประเภทภาษีจากแหล่งภาษี ของท้องถิ่นได้เองหรือไม่ ควรมีอำนาจ	41	89.1
ไม่ควรมีอำนาจ	5	10.9
18. ท่านเห็นว่าการบริหารราชการส่วนกลาง ควรมอบอำนาจให้ท้องถิ่นในการพิจารณา		

ข้อความ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
การเพิ่มอัตราภาษีท้องถิ่นได้เอง		
ควรมอบอำนาจ	40	87.0
ไม่ควรมอบอำนาจ	6	13.0
19. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าท้องถิ่นควรมีอำนาจในการจัดเก็บภาษีที่มีอยู่แล้วได้เอง		
เห็นด้วย	38	82.6
ไม่เห็นด้วย	8	17.4
20. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าการจัดเก็บภาษีต้องแบ่งชัดเจนระหว่างส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น		
เห็นด้วย	44	95.7
ไม่เห็นด้วย	2	4.3
21. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าท้องถิ่นควรมีอำนาจบริหารงานบุคคลของตนเอง		
เห็นด้วย	44	95.7
ไม่เห็นด้วย	2	4.3
22. ท่านเห็นว่าการบริหารราชการส่วนกลางควรมีอำนาจอุปสภาท้องถิ่นได้หรือไม่		
ควร	19	41.3
ไม่ควร	27	58.7
23. ท่านเห็นว่าการบริหารราชการส่วนกลางควรมีอำนาจปลดสมาชิกสภาท้องถิ่นได้หรือไม่		
มีอำนาจ	16	34.8
ไม่มีอำนาจ	30	65.2

ข้อความ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
24. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าในปัจจุบันกิจการ ในท้องถิ่นมาจากนโยบายของส่วนกลาง มากกว่ามาจากความต้องการที่แท้จริง ของประชาชนในท้องถิ่น เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย	 35 11	 76.1 23.9
25. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าประชาชนในท้องถิ่น อยู่ใกล้ชิดกับเหตุการณ์ เข้าใจถึงปัญหา เมื่อประชุมปรึกษากันก็สามารถตัดสินใจ ได้ง่ายกว่า และเมื่อตัดสินใจแล้วก็ดำเนิน การได้ทันที เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย	 43 3	 93.5 6.5
26. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าการแก้ปัญหาของ ทางราชการ จะต้องทำตามขั้นตอนของ ระบบราชการ ซึ่งจะต้องใช้เวลานาน เพราะจะต้องรอกำสั่งหรือคำอนุมัติ จึง ไม่ทันกับความต้องการของประชาชนใน ท้องถิ่น เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย	 40 6	 87.0 13.0
27. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าท้องถิ่นแต่ละท้องถิ่น มีความแตกต่างกันตามลักษณะทางภูมิศาสตร์ อาชีพของประชาชน ทวีปชากรธรรมชาติ ลักษณะทางเศรษฐกิจ ดังนั้นความต้องการ		

ข้อความ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
<p>และปัญหาของท้องถิ่นย่อมแตกต่างกันออกไป ส่วนกลางจึงไม่สามารถกำหนดนโยบายให้สนองต่อความต้องการของประชาชนในแต่ละท้องถิ่นได้</p>		
เห็นด้วย	42	91.3
ไม่เห็นด้วย	4	8.7
<p>28. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่ากิจการที่ประชาชนในท้องถิ่นจัดทำเอง ย่อมตอบสนองความต้องการของประชาชน ได้ถูกต้องตามความต้องการ ทันต่อเหตุการณ์ และเป็นการประหยัดกว่ากิจการที่กระทำโดยรัฐ</p>		
เห็นด้วย	43	93.5
ไม่เห็นด้วย	3	6.5
<p>29. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าผู้บริหารที่มาจาก การแต่งตั้งจาก การบริหารราชการส่วนกลาง ปฏิบัติงานตามนโยบายของส่วนกลาง ไม่ได้ฟังเสียงประชาชนในท้องถิ่นตามควร</p>		
เห็นด้วย	33	71.7
ไม่เห็นด้วย	13	28.3
<p>30. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่า ผู้บริหารที่มาจาก การแต่งตั้ง จะย้ายตามระยะเวลา ไม่มี ความผูกพันกับท้องถิ่น ทำให้ขาดความเข้าใจในปัญหาท้องถิ่น และขาดความตั้งใจจริงในการแก้ไขปัญหาของท้องถิ่น</p>		
เห็นด้วย	37	80.4

ข้อความ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ไม่เห็นด้วย	9	19.6
31. ท่านเห็นด้วยหรือไม่กับเหตุผลของการบริหารราชการส่วนกลาง ในการแต่งตั้งผู้บริหารหน่วยการปกครองท้องถิ่นจากส่วนกลางเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐ		
เห็นด้วย	16	34.8
ไม่เห็นด้วย	30	65.2
32. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าผู้บริหารที่มาจากการเลือกตั้งจากท้องถิ่น ส่อมคิดถึงความเดือดร้อน และความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น มากกว่าผู้บริหารที่มาจากการแต่งตั้ง		
เห็นด้วย	41	89.1
ไม่เห็นด้วย	5	10.9
33. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่า ถ้าหากว่าให้ประชาชนในท้องถิ่น เลือกผู้บริหารเองแล้ว จะได้ผู้บริหารที่ไม่มีความรู้ ความสามารถเพียงพอ ในการบริหารงานท้องถิ่นได้อย่างผู้บริหารที่มาจากการแต่งตั้ง		
เห็นด้วย	13	28.3
ไม่เห็นด้วย	33	71.7
34. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าตำแหน่งอื่นเกิดจากการเลือกตั้งของประชาชนในกิจกรรมการปกครองท้องถิ่น ควรเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีสิทธิที่จะตรวจสอบในการปฏิบัติ		

ข้อความ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
<p>หน้าที่เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีและความ รับผิดชอบในหน้าที่ต่อประชาชนให้ดีขึ้น</p> <p>เห็นด้วย</p>	46	100.0
<p>ไม่เห็นด้วย</p>	-	-
<p>35. มาตรการที่จะให้ประชาชนมีสิทธิควบคุม ตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของนักการเมือง ท้องถิ่นที่ดีคือการให้สิทธิแก่ประชาชนผู้มี สิทธิเลือกตั้ง มีสิทธิที่จะออกเสียง ประชามติเพื่อถอดถอน (recall) นักการเมืองท้องถิ่นที่มี พฤติกรรมไม่ เหมาะสม หรือขาดความรับผิดชอบต่อ ประโยชน์สุขของประชาชน</p> <p>เห็นด้วย</p>	44	95.7
<p>ไม่เห็นด้วย</p>	2	4.3
<p>36. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าผู้บริหารหน่วยการ ปกครองท้องถิ่น ควรจะมาจากการเลือกตั้ง จากประชาชนในท้องถิ่น ตามระยะเวลาที่ กำหนดไว้</p> <p>เห็นด้วย</p>	43	93.5
<p>ไม่เห็นด้วย</p>	3	6.5
<p>37. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่ารัฐจะต้องส่งเสริม ประสิทธิภาพของหน่วยการปกครองท้องถิ่น เป็นศูนย์กลางในการสนับสนุน และประสาน การช่วยเหลือท้องถิ่น</p>		

ข้อความ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เห็นด้วย	45	97.8
ไม่เห็นด้วย	1	2.2
38. ท่านเห็นว่ารัฐควรกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ของบริการที่ท้องถิ่นจะต้องกระทำ ให้แก่ องค์การปกครองท้องถิ่นหรือไม่		
ควรกำหนดมาตรฐาน	38	82.6
ไม่ควรกำหนดมาตรฐาน	8	17.4
39. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่า รัฐควรจะควบคุม กิจการอันกระทบกระเทือนต่อ ความมั่นคงความเป็นเอกราชของประเทศ กิจการอื่นเป็นส่วนรวม และกิจการที่ เกี่ยวข้องกับต่างประเทศ ส่วนกิจกรรมอื่น ๆ ของท้องถิ่น ควรกระจายอำนาจให้ท้องถิ่น ดำเนินกิจการเอง ภายใต้การกำกับดูแล ของรัฐบาล		
เห็นด้วย	44	95.7
ไม่เห็นด้วย	2	4.3
40. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่ารัฐบาลควรช่วยเข้า มาบริหารกิจการให้ท้องถิ่น ในกรณีที่ ท้องถิ่นไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะ บริหารงานเอง		
เห็นด้วย	41	89.1
ไม่เห็นด้วย	5	10.9

ตอนที่ 3

เป็นการวิเคราะห์เกี่ยวกับระดับความต้องการเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่น โดยจะนำคะแนนที่รวมได้มา แจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา ประสิทธิภาพทางการเมืองกับระดับความต้องการเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่น

ตารางที่ 6 แสดงระดับความต้องการเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่น

ระดับความต้องการเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่น	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำ	1	2.2
ปานกลาง	9	19.6
สูง	36	78.3
รวม	46	100.0

จากตารางที่ 6 แสดงว่านักธุรกิจมีความคิดเห็นว่าประชาชนมีความต้องการเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นอยู่ในระดับสูง คิดเป็น 78.3 เปอร์เซ็นต์ ในระดับปานกลาง 19.6 เปอร์เซ็นต์ และในระดับต่ำ 2.2 เปอร์เซ็นต์

ตารางที่ 7 นิยามความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับระดับความต้องการเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่น

ระดับการศึกษา	ระดับความต้องการเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่น			
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	รวม
ต่ำกว่าปริญญาตรี	-	11.8	88.2	17
	-	22.2	41.7	37.0
	-	4.3	32.6	
ปริญญาตรี	-	23.5	76.5	17
	-	44.4	36.1	37.0
	-	8.7	28.3	
สูงกว่าปริญญาตรี	8.3	25.0	66.7	12
	100.0	33.3	22.2	26.1
	2.2	6.5	17.4	
รวม	1	9	36	46
	2.2	19.6	78.3	100.0

จากตารางนิยามความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับระดับความต้องการเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นพบว่า ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีความคิดเห็นที่ประชาชนมีความต้องการเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นอยู่ในระดับสูงคิดเป็น 88.2 เปอร์เซ็นต์ ในระดับปานกลาง 11.8 เปอร์เซ็นต์ ระดับการศึกษาปริญญาตรีมีความคิดเห็นที่ประชาชนมีความ

ต้องการเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นอยู่ในระดับสูงคิดเป็น 76.5 เปอร์เซ็นต์ ในระดับปานกลาง 23.5 เปอร์เซ็นต์ ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีความคิดเห็นว่าประชาชนมีความต้องการเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นอยู่ในระดับสูงคิดเป็น 66.7 เปอร์เซ็นต์ ในระดับปานกลาง 25.0 เปอร์เซ็นต์ ในระดับต่ำ 8.3 เปอร์เซ็นต์

ตารางที่ 8 พิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างประสพการณ์ทางการเมืองกับระดับความต้องการเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่น

ประสพการณ์ ทางการเมือง	ระดับความต้องการเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่น			
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	รวม
กลุ่มที่มีประสพ- การณ์ทางการเมือง	4.3	26.1	69.6	23
	100.0	66.7	44.4	50.0
		2.2	13.0	34.8
กลุ่มที่ไม่มีประสพ- การณ์ทางการเมือง	—	13.0	87.0	23
		33.3	55.6	50.0
		6.5	43.5	
รวม	1	9	36	46
	2.2	19.6	78.3	100.0

จากตารางพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างประสพการณ์ทางการเมืองกับระดับความต้องการเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นพบว่า กลุ่มที่มีประสพการณ์ทางการเมืองมีความคิดเห็นว่าประชาชนมีความต้องการเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นอยู่ในระดับสูงคิดเป็น 69.6

เปอร์เซ็นต์ ในระดับปานกลาง 26.1 เปอร์เซ็นต์ ในระดับต่ำ 4.3 เปอร์เซ็นต์ กลุ่มที่ไม่มี
ประสบการณ์ทางการเมือง มีความคิดเห็นว่า ประชาชนมีความต้องการมีส่วนร่วมในการปกครอง
ท้องถิ่นอยู่ในระดับสูงคิดเป็น 87.0 เปอร์เซ็นต์ ในระดับปานกลาง 13.0 เปอร์เซ็นต์

การปกครองท้องถิ่น โดยอาศัยหลักการกระจายอำนาจจะประสบความสำเร็จหรือล้ม
เหลว ส่วนหนึ่งจะต้องพิจารณาถึงการเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชน คือประชาชนในท้องถิ่นนั้น
ต้องตระหนักถึงสิทธิของตนเองในการปกครองตนเอง เห็นความสำคัญในการเลือกผู้แทนของตนเอง
เพื่อเข้าไปบริหารงานในสภาท้องถิ่น โดยนำความต้องการของประชาชนเข้าไปพิจารณาเพื่อออกมา
เป็นแนวทางปฏิบัติในการตอบสนองความต้องการของท้องถิ่น จากการศึกษาพบว่า นักธุรกิจเห็นว่า
ประชาชนในท้องถิ่น ควรมีสิทธิในการปกครองตนเอง 82.6 เปอร์เซ็นต์ เห็นว่าประชาชนในท้องถิ่น
ควรมีสิทธิในการเลือกผู้นำท้องถิ่นเพื่อเข้าไปบริหารงานท้องถิ่น 97.8 เปอร์เซ็นต์ การเลือกผู้นำ
ท้องถิ่นเข้าไปบริหารงานท้องถิ่น ก็เพื่อนำความต้องการของประชาชนไปเสนอในสภาท้องถิ่น ขณะ
เดียวกันการเลือกผู้แทนของตนเองก็เป็นการควบคุมการบริหารงานท้องถิ่นอีกทางหนึ่งด้วย

เมื่อพิจารณาจากตัวแปรระดับการศึกษา และประสบการณ์ทางการเมือง จะเห็นถึงความ
แตกต่างในประเด็นของการมีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นของประชาชนอยู่บ้าง คุได้จาก ผู้ศึกษา
ในระดับสูงกว่าปริญญาตรี ระดับปริญญาตรี และต่ำกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นว่าประชาชนควรมี
ส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นในระดับ 66.7 เปอร์เซ็นต์ 76.5 เปอร์เซ็นต์ และ 88.2 เปอร์เซ็นต์ตามลำดับ และในส่วนของประสบการณ์ทางการเมือง พบว่า กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางการเมือง
มีความคิดเห็นว่าประชาชนควรเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่น 69.6 เปอร์เซ็นต์ ส่วนกลุ่ม
ที่ไม่มีประสบการณ์ทางการเมือง เห็นว่าประชาชนควรอย่างยิ่งที่จะเข้ามามีส่วนร่วมใน
การปกครองท้องถิ่น 87.0 เปอร์เซ็นต์

ที่เป็นเช่นนี้อาจจะอธิบายได้ว่า ข้อถกเถียงเรื่อง ความพร้อมของประชาชนในระดับ
การศึกษา การซื้อสิทธิขายเสียงของประชาชน ยังเป็นข้อถกเถียงกันอยู่ จึงทำให้เมื่อพิจารณา
จากความคิดเห็นของนักธุรกิจว่า ประชาชนพร้อมที่จะปกครองตนเองแล้วหรือไม่ ในส่วนที่เห็นว่า
พร้อมแล้ว และไม่พร้อม จากแบบสอบถามอยู่ในระดับ 50 เปอร์เซ็นต์ เท่ากัน

"ประชาชนในภูเก็ตมีการศึกษาสูง คุณได้จากเกือบทุกบ้านมีปริญญาบัตร นักเรียนโรงเรียนในจังหวัดภูเก็ต เกือบ 60-70 เปอร์เซ็นต์สอบเข้ามหาวิทยาลัยของรัฐบาลได้ ประชาชนในท้องถิ่นมีรายได้ดี ปัญหาในเรื่องของการศึกษาของประชาชนคือ การซื้อเสียงมีบ้างในชุมชนแออัด ซึ่งส่วนมากเป็นคนต่างถิ่นเข้ามาใช้แรงงานในจังหวัดภูเก็ต ผมว่ามีไม่ถึง 10-20 เปอร์เซ็นต์"¹

"ชาวบ้านยังไม่รู้เรื่อง ผู้มีอิทธิพล มีเงินเยอะ การเลือกตั้งได้ต้องใช้เงินทั้งนั้น คุณเทศบาลป่าตอง พวกผู้มีอิทธิพลเข้าป่าตอง"²

ถึงแม้ว่านักธุรกิจจะมีความคิดเห็นแตกต่างกันบ้าง แต่เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้ว นักธุรกิจเห็นว่าประชาชนในท้องถิ่นควรเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่น อยู่ในระดับสูง 78.3 เปอร์เซ็นต์

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ สัมภาษณ์ ประสิทธิ์ โกษศิริพงศ์, สมาชิกสภาจังหวัดภูเก็ต, 7 พฤษภาคม 2539.

² สัมภาษณ์ อาทรร ต้องวัฒนา, 8 พฤษภาคม 2539.

ตอนที่ 4

เป็นการวิเคราะห์เกี่ยวกับ ระดับความคิดเห็นว่า รัฐไม่ควรเข้ามาจำกัดขอบเขต และ ความคุม โดยจะนำคะแนนที่รวมได้มา แจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และพิจารณาถึงความสัมพันธ์ ระหว่างระดับการศึกษา ประสิทธิภาพทางการเมืองกับระดับความคิดเห็นว่ารัฐไม่ควรเข้ามาจำกัด ขอบเขตและความคุม

ตารางที่ 9 แสดงระดับความคิดเห็นว่ารัฐไม่ควรเข้ามาจำกัดขอบเขตและความคุม

ระดับความคิดเห็นว่ารัฐไม่ควรเข้ามา จำกัดขอบเขตและความคุม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำ	0	0.0
ปานกลาง	16	34.8
สูง	30	65.2
รวม	46	100.0

จากตารางที่ 9 แสดงว่านักธุรกิจมีความคิดเห็นว่ารัฐไม่ควรเข้ามาจำกัดขอบเขตและ ความคุมอยู่ในระดับสูง คิดเป็น 65.2 เปอร์เซ็นต์ ในระดับปานกลาง 19.6 เปอร์เซ็นต์

ตารางที่ 10 พิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับระดับความคิดเห็นว่า
รัฐไม่ควรเข้ามาจำกัดขอบเขตและควบคุม

ระดับการศึกษา	ระดับความคิดเห็นว่ารัฐไม่ควรเข้ามาจำกัดขอบเขตและควบคุม			
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	รวม
ต่ำกว่าปริญญาตรี	-	29.4	70.6	17
	-	31.3	40.0	37.0
	-	10.9	26.1	
ปริญญาตรี	-	41.2	58.8	17
	-	43.8	33.3	37.0
	-	15.2	21.7	
สูงกว่าปริญญาตรี	-	33.3	66.7	12
	-	25.0	26.7	26.1
	-	8.7	17.4	
รวม	-	16 34.8	30 65.2	46 100.0

จากตารางพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับระดับความคิดเห็นว่า รัฐไม่ควรเข้ามาจำกัดขอบเขตและควบคุม พบว่าระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีความคิดเห็นว่ารรัฐไม่ควรเข้ามาจำกัดขอบเขตและควบคุมอยู่ในระดับสูงคิดเป็น 70.6 เปอร์เซ็นต์ ในระดับปานกลาง 29.4 เปอร์เซ็นต์ ระดับการศึกษาปริญญาตรีมีความคิดเห็นว่ารรัฐไม่ควรเข้ามาจำกัดขอบเขตและ

ควบคุมอยู่ในระดับสูงคิดเป็น 58.8 เปอร์เซ็นต์ ในระดับปานกลาง 41.2 เปอร์เซ็นต์ ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีความคิดเห็นว่ารัฐไม่ควรเข้ามาจำกัดขอบเขตและควบคุม อยู่ในระดับสูงคิดเป็น 66.7 เปอร์เซ็นต์ ในระดับปานกลาง 33.3 เปอร์เซ็นต์

ตารางที่ 11 พิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ทางการเมืองกับระดับความคิดเห็นว่ารัฐไม่ควรเข้ามาจำกัดขอบเขตและควบคุม

ประสบการณ์ทางการเมือง	ระดับความคิดเห็นว่ารัฐไม่ควรเข้ามาจำกัดขอบเขตและควบคุม			
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	รวม
กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางการเมือง	-	17.4	82.6	23
	-	25.0	63.3	50.0
	-	8.7	41.3	
กลุ่มที่ไม่มีประสบการณ์ทางการเมือง	-	52.2	47.8	23
	-	75.0	36.7	50.0
	-	26.1	23.9	
รวม	-	16 34.8	30 65.2	46 100.0

จากตารางพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ทางการเมืองกับระดับความคิดเห็นว่ารัฐไม่ควรเข้ามาจำกัดขอบเขตและควบคุมพบว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางการเมืองเห็นว่ารรัฐไม่ควรเข้ามาจำกัดขอบเขตควบคุมอยู่ในระดับสูงคิดเป็น 82.6 เปอร์เซ็นต์ ในระดับปานกลาง 17.4 เปอร์เซ็นต์ กลุ่มที่ไม่มีประสบการณ์ทางการเมืองเห็นว่ารรัฐไม่ควรเข้ามาจำกัดขอบเขตควบคุม

คุมอยู่ในระดับสูงคิดเป็น 47.8 เปอร์เซ็นต์ ในระดับปานกลาง 52.2 เปอร์เซ็นต์

การกระจายอำนาจให้ท้องถิ่น ส่วนกลางจะต้องให้ความเป็นอิสระแก่ท้องถิ่น (AUTONOMY) แต่ขณะเดียวกันรัฐก็ต้องควบคุมบางส่วน เพื่อไม่ให้เป็นรัฐอิสระ ความเป็นอิสระแก่ท้องถิ่น สามารถจะพิจารณาออกเป็น 3 ประการ คือ

ประการแรก ท้องถิ่นควรมีกฎหมายหรือข้อบังคับของท้องถิ่นเองได้

ประการที่สอง ท้องถิ่นมีอำนาจในการพิจารณาหารายได้ของท้องถิ่นได้เองได้

ประการที่สาม ด้านการบริหารงานบุคคล

ประการแรก จากการศึกษาพบว่า นักธุรกิจเห็นว่าท้องถิ่นควรมีกฎหมายข้อบังคับ เพื่อรักษาผลประโยชน์ของท้องถิ่นเองมีจำนวน 87.0 เปอร์เซ็นต์ กฎหมาย ข้อบังคับ เพื่อรักษาผลประโยชน์ของท้องถิ่นนั้นได้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบลมีข้อบังคับตำบล องค์การบริหารส่วนจังหวัด มีข้อบัญญัติจังหวัด สุขาภิบาลมีข้อบังคับสุขาภิบาล และเทศบาลมีเทศบัญญัติ

แต่ในขณะเดียวกันนักธุรกิจเห็นว่ากฎหมาย ข้อบังคับเหล่านั้น ผู้บริหารจากส่วนกลางควรมีอำนาจยับยั้ง 50 เปอร์เซ็นต์ ส่วนอำนาจในการยับยั้งข้อบังคับตำบล นายอำเภอต้องลงชื่อให้ความเห็นชอบข้อบังคับตำบล ข้อบังคับสุขาภิบาล จะต้องได้รับการอนุมัติจากผู้ว่าราชการจังหวัด เทศบัญญัติ ต้องได้รับอนุมัติจากผู้ว่าราชการจังหวัด ร่างเทศบัญญัติจึงจะมีผลบังคับใช้เป็นเทศบัญญัติ ข้อบัญญัติจังหวัด ผู้ว่าราชการจังหวัดต้องให้ความเห็นชอบ ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดไม่เห็นชอบร่างข้อบัญญัติจังหวัดที่สภาจังหวัดส่งให้พิจารณา ผู้ว่าราชการจังหวัดต้องส่งต่อไปให้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาหากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเห็นชอบผู้ว่าราชการจังหวัดต้องลงนามเพื่อใช้บังคับเป็นข้อบัญญัติจังหวัดต่อไป ถ้ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยไม่เห็นชอบร่างข้อบัญญัติเป็นอันระงับไป

การควบคุมเกี่ยวกับการออกกฎหมาย ข้อบังคับของท้องถิ่น นักธุรกิจจำนวนครึ่งหนึ่งให้การยอมรับ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า การออกกฎหมาย ข้อบังคับของท้องถิ่น ต้องไม่ขัดกับกฎหมายรัฐธรรมนูญ หรือกฎหมายหลักจากส่วนกลางเช่น พระราชบัญญัติ พระราชกฤษฎีกา นักธุรกิจเห็นว่า ยังคงมีความจำเป็นอยู่ที่จะให้ตัวแทนจากส่วนกลางเข้ามากำกับดูแล

ประการที่สอง นักธุรกิจมีความคิดเห็นว่าท้องถิ่น ควรมีอำนาจพิจารณาเพิ่มประเภทภาษี

จากแหล่งภาษีของท้องถิ่นได้เอง 89.1 เปอร์เซ็นต์ เห็นว่าส่วนกลางควรมอบอำนาจให้ท้องถิ่นพิจารณาการเพิ่มอัตราภาษีท้องถิ่นได้เอง 87.0 เปอร์เซ็นต์ เห็นว่าท้องถิ่นควรมีอำนาจในการจัดเก็บภาษีที่มีอยู่แล้วได้เอง 82.6 เปอร์เซ็นต์และเห็นว่าการจัดเก็บภาษีต้องแบ่งชัดเจนระหว่างส่วนกลาง และส่วนท้องถิ่น 95.7 เปอร์เซ็นต์

รายได้จากภาษีอากรแบ่งตามวิธีการจัดเก็บได้ 2 ประเภท 1.ภาษีอากรที่ท้องถิ่นจัดเก็บเอง ได้แก่ ภาษีโรงเรือนที่ดิน ภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีป้าย อากรฆ่าสัตว์ 2.ภาษีอากรที่ส่วนกลางจัดเก็บให้ได้แก่ ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีสรรพสามิต ภาษีและค่าธรรมเนียมรถยนต์หรือล้อเลื่อน

ในการพิจารณาเพิ่มประเภทภาษี จากแหล่งภาษีของท้องถิ่นได้เอง ส่วนกลางได้ให้อำนาจส่วนท้องถิ่นไว้มากพอสมควรเช่น 1.รายได้จากค่าธรรมเนียม ค่าปรับและค่าใบอนุญาตตามกฎหมายต่างๆ เช่น พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 พ.ร.บ.สาธารณสุข พ.ศ. 2484 พ.ร.บ.รักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ.2503 พ.ร.บ.ควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ.2502 พ.ร.บ.ควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ.2493 พ.ร.บ.จัดระเบียบการจอดยานยนต์ในเขตเทศบาลและสุขาภิบาล ข้อบัญญัติท้องถิ่นซึ่งกำหนดค่าธรรมเนียม ค่าปรับและค่าใบอนุญาตในกรณีต่างๆ เป็นต้น 2.รายได้จากทรัพย์สินของท้องถิ่น เช่น ค่าเช่าที่ดิน ค่าเช่าอาคารพาณิชย์ ค่าเช่าตลาดสดและแผงลอย ค่าเช่าร้านอาหารในส่วนสาธารณะ ดอกเบี้ยเงินฝาก 3.รายได้จากการพาณิชย์ของท้องถิ่น เช่น รายได้จากสถานขนานูบาล

ส่วนอำนาจในท้องถิ่นในการเพิ่มอัตราภาษีท้องถิ่นได้เอง ท้องถิ่นมีอำนาจในการเพิ่มอัตราภาษี ภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีป้าย ในกรณีของ พ.ร.บ.สาธารณสุข การกำหนดค่าธรรมเนียม ค่าใบอนุญาต ไม่เกินอัตราค่าธรรมเนียมขั้นสูง ที่กฎกระทรวงสาธารณสุขกำหนดไว้

ประการที่สาม ด้านการบริหารงานบุคคล นักธุรกิจเห็นว่าท้องถิ่นควรมีอำนาจบริหารงานบุคคลของตนเอง 95.7 เปอร์เซ็นต์ เห็นว่าส่วนกลางควรมีอำนาจอุปสภาท้องถิ่น 41.3 เปอร์เซ็นต์ และเห็นว่าส่วนกลางควรมีอำนาจปลดสมาชิกสภาท้องถิ่น 34.8 เปอร์เซ็นต์

ในด้านการบริหารงานบุคคล หากพิจารณาจากโครงสร้างปัจจุบัน จะเห็นว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด ไม่มีการกระจายอำนาจบริหารงานบุคคล เพราะมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้บริหารองค์การบริหารส่วนจังหวัด ตั้งแต่ข้าราชการส่วนจังหวัดขึ้นไปถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มีความสัมพันธ์ตามสายการบังคับบัญชา

ส่วนเทศบาล ข้าราชการระดับ 5 ขึ้นไป นายกเทศมนตรีโดยอนุมัติของกระทรวงฯ เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง เห็นได้ว่าคณะกรรมการพนักงานเทศบาลควบคุมการบริหารงานบุคคลในลักษณะกำกับดูแลและบังคับบัญชาควบคู่กันไป

สภาเทศบาล การบรรจุแต่งตั้งข้าราชการระดับ 5 ขึ้นไป ประธานกรรมการสภาเทศบาลจะสั่งบรรจุแต่งตั้งได้ ต้องได้รับอนุมัติจาก (ก.สท.) คณะกรรมการสภาเทศบาล

องค์การบริหารส่วนตำบล มี กำหนด ผู้ใหญ่บ้านทุกหมู่บ้านในตำบล เป็นสมาชิกโดยตำแหน่ง ซึ่ง กำหนด ผู้ใหญ่บ้าน ถูกควบคุมตามสายบังคับบัญชา

ส่วนความคิดเห็นว่าส่วนกลาง มีอำนาจอุปสภาท้องถิ่นในองค์การบริหารส่วนจังหวัด เมื่อมีข้อขัดแย้งระหว่างผู้บริหารองค์การบริหารส่วนจังหวัดกับสภาจังหวัด รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจอุปสภา

ส่วนเทศบาล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจอุปสภา

ส่วนกลางมีอำนาจปลดสมาชิกสภาท้องถิ่น ได้แก่

องค์การบริหารส่วนตำบล ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจสั่งให้กรรมการบริหารพ้นจากตำแหน่ง

องค์การบริหารส่วนจังหวัด ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจสั่งให้สมาชิกสภาจังหวัดออกจากตำแหน่ง

สภาเทศบาล ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจสั่งให้กรรมการสภาเทศบาลออกจากตำแหน่ง

เทศบาล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจให้ สมาชิกสภาเทศบาลออกจากตำแหน่ง ให้ คณะเทศมนตรีหรือเทศมนตรีออกจากตำแหน่ง โดยผู้ว่าราชการจังหวัด เสนอรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

"คนที่ประชาชนเลือกตั้งเข้ามา ประชาชนรู้จักตระกูลเขาดี รู้จักคนในครอบครัว สามารถบอกตัวปัญหาที่เกิดขึ้นและต้องแก้ไขได้ ในขณะที่ผู้ว่าประชาชนทั่วไปไม่สามารถเข้าเรียกร้องได้ ผู้ว่าราชการจังหวัดไม่น่าจะมีอำนาจมาปลด ตัวแทนที่ประชาชนเลือกเข้าไป"¹

¹ สัมภาษณ์ ประสิทธิ์ โกษศิริพงศ์, สมาชิกสภาจังหวัดภูเก็ต, 7 พฤษภาคม 2539.

"เรื่องการคลังเป็นสิ่งสำคัญ การจัดเก็บรายได้ในท้องถิ่น เพื่อท้องถิ่น พัฒนาท้องถิ่นได้ดีแล้ว ราคาที่ดินสูงขึ้น ราคาอาหารมีทรัพย์สินสูงขึ้น การค้าขายดีขึ้น รายได้ประชาชนดีขึ้น การจัดเก็บภาษีส่วนนี้ต้องแบ่งให้ท้องถิ่นเพิ่มขึ้นด้วย ด้านบริหารงานบุคคล ควรให้คนในท้องถิ่นเข้าไปอยู่ในคณะกรรมการเทศบาลเพราะว่า การบริหารงานบุคคลเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะการพิจารณาความดี ความชอบของพนักงานในท้องถิ่นเอง"¹

จากตัวแปรด้านระดับการศึกษาทำให้เห็นว่า นักธุรกิจมีความคิดเห็นว่ารัฐไม่ควรเข้ามาจำกัดขอบเขตและควบคุมอย่างยิ่ง แตกต่างกันบ้าง ต่ำกว่าปริญญาตรี 70.6 เปอร์เซนต์ ปริญญาตรี 58.8 เปอร์เซนต์ สูงกว่าปริญญาตรี 66.7 เปอร์เซนต์ แต่ในส่วนของประสบการณ์ทางการเมืองชี้ให้เห็นชัดว่า บางประเด็นมีความคิดเห็น แตกต่างกันอยู่มาก โดยเฉพาะ ความคิดเห็นว่าการบริหารราชการส่วนกลางควรมีอำนาจอุปสภาท้องถิ่นหรือการบริหารราชการส่วนกลางควรมีอำนาจปลดสมาชิกสภาท้องถิ่น ทั้งนี้เป็นเพราะว่า กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางการเมืองมีผลกระทบโดยตรง ดูจากตารางนักธุรกิจที่มีประสบการณ์ทางการเมืองเห็นว่ารัฐไม่ควรเข้ามาจำกัดขอบเขตควบคุมอยู่ในระดับ 82.6 เปอร์เซนต์ กลุ่มที่ไม่มีประสบการณ์ทางการเมือง อยู่ในระดับ 47.8 เปอร์เซนต์

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ สัมภาษณ์ ภูมิศักดิ์ หงษ์หยก, นายกเทศมนตรีเทศบาลเมืองภูเก็ต, 9 พฤษภาคม 2539

ตอนที่ 5

เป็นการวิเคราะห์เกี่ยวกับ ระดับความคิดเห็นว่า การปกครองท้องถิ่นเป็นการตอบสนองความต้องการ เพื่อความรวดเร็ว และการแก้ปัญหาที่แตกต่างกัน โดยจะนำคะแนนที่รวมได้มา แจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา ประสบการณ์ทางการเมืองกับระดับความคิดเห็นว่า การปกครองท้องถิ่นเป็นการตอบสนองความต้องการ เพื่อความรวดเร็ว และการแก้ปัญหาที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 12 แสดงระดับความคิดเห็นว่า การปกครองท้องถิ่นเป็นการตอบสนองความต้องการ เพื่อความรวดเร็ว และการแก้ปัญหาที่แตกต่างกัน

ระดับความคิดเห็นว่าการปกครองท้องถิ่นเป็นการตอบสนองความต้องการ เพื่อความรวดเร็ว และการแก้ปัญหาที่แตกต่างกัน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำ	0	0.0
ปานกลาง	7	15.2
สูง	39	84.8
รวม	46	100.0

จากตารางนี้สรุปก็มีความเห็นว่า การปกครองท้องถิ่นเป็นการตอบสนองความต้องการ เพื่อความรวดเร็ว และการแก้ปัญหาที่แตกต่างกันในระดับสูงคือ 84.8 เปอร์เซ็นต์ อยู่ในระดับปานกลาง 15.2 เปอร์เซ็นต์

ตารางที่ 13 นิยามถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับระดับความคิดเห็นว่า การปกครองท้องถิ่นเป็นการตอบสนองความต้องการ เพื่อความรวดเร็ว และการแก้ปัญหาที่แตกต่างกัน

ระดับการศึกษา	ระดับความคิดเห็นว่าการปกครองท้องถิ่นเป็นการตอบสนองความต้องการ เพื่อความรวดเร็ว และการแก้ปัญหาที่แตกต่างกัน			
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	รวม
ต่ำกว่าปริญญาตรี	-	11.8	88.2	17
	-	28.6	38.5	37.0
	-	4.3	32.6	
ปริญญาตรี	-	17.7	82.4	17
	-	28.6	35.9	37.0
	-	4.3	30.4	
สูงกว่าปริญญาตรี	-	16.7	83.3	12
	-	28.6	25.6	26.1
	-	4.3	21.7	
รวม	-	7	39	46
	-	15.2	84.8	100.0

จากตาราง นิยามถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับระดับความคิดเห็นว่า การปกครองท้องถิ่นเป็นการตอบสนองความต้องการ เพื่อความรวดเร็ว และการแก้ปัญหาที่แตกต่างกัน

กันพบว่าระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีความคิดเห็นว่าการปกครองท้องถิ่นเป็น การตอบสนอง ความต้องการ เพื่อความรวดเร็ว และการแก้ปัญหาที่แตกต่างกันอยู่ในระดับสูงคิดเป็น 88.2 เปอร์เซ็นต์ ในระดับปานกลาง 11.8 เปอร์เซ็นต์ ระดับการศึกษาปริญญาตรีมีความคิดเห็นว่าการปกครองท้องถิ่นเป็นการตอบสนองความต้องการ เพื่อความรวดเร็ว และการแก้ปัญหาที่แตกต่างกัน อยู่ในระดับสูงคิดเป็น 82.4 เปอร์เซ็นต์ ในระดับปานกลาง 17.7 เปอร์เซ็นต์ ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีความคิดเห็นว่าการปกครองท้องถิ่นเป็นการตอบสนองความต้องการ เพื่อ ความรวดเร็ว และการแก้ปัญหาที่แตกต่างกัน อยู่ในระดับสูงคิดเป็น 83.3 เปอร์เซ็นต์ ในระดับ ปานกลาง 16.7 เปอร์เซ็นต์

ตารางที่ 14 พิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ทางการเมืองกับระดับความ คิดเห็นว่าการปกครองท้องถิ่นเป็นการตอบสนองความต้องการ เพื่อความรวดเร็ว และการแก้ปัญหา ที่แตกต่างกัน

ประสบการณ์ทางการเมือง	ระดับความคิดเห็นว่าการปกครองท้องถิ่นเป็นการตอบสนองความต้องการ เพื่อความรวดเร็ว และการแก้ปัญหาที่แตกต่างกัน			
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	รวม
กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางการเมือง	-	21.7	78.3	23
	-	71.4	46.2	50.0
	-	10.9	39.1	
กลุ่มที่ไม่มีประสบการณ์ทางการเมือง	-	8.7	91.3	23
	-	28.6	53.8	50.0
	-	4.3	45.7	
รวม	-	7	39	46
	-	15.2	84.8	100.0

จากตารางพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ทางการเมืองกับระดับความคิดเห็นว่าการปกครองท้องถิ่นเป็นการตอบสนองความต้องการ เพื่อความรวดเร็ว และการแก้ปัญหาที่แตกต่างกันพบว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางการเมืองเห็นว่าการปกครองท้องถิ่นเป็นการตอบสนองความต้องการ เพื่อความรวดเร็ว และการแก้ปัญหาที่แตกต่างกันอยู่ในระดับสูง 78.3 อยู่ในระดับปานกลาง 21.7 กลุ่มที่ไม่มีประสบการณ์ทางการเมืองเห็นว่าการปกครองท้องถิ่นเป็นการตอบสนองความต้องการ เพื่อความรวดเร็ว และการแก้ปัญหาที่แตกต่างกันอยู่ในระดับสูง 91.3 อยู่ในระดับปานกลาง 8.7

นักธุรกิจส่วนมากคือ 84 เปอร์เซ็นต์เห็นว่าการปกครองท้องถิ่นเป็นการตอบสนองความต้องการ เพื่อความรวดเร็ว และการแก้ปัญหาที่แตกต่างกัน โดยนักธุรกิจเห็นว่าในปัจจุบันกิจการในท้องถิ่นมาจากนโยบายส่วนกลาง มากกว่ามาจากความต้องการที่แท้จริงของประชาชนในท้องถิ่น 76.1 เปอร์เซ็นต์ เห็นว่าประชาชนในท้องถิ่นอยู่ใกล้ขีดเหตุการณ์ เข้าใจถึงปัญหา เมื่อประชุมปรึกษากันก็สามารถตัดสินใจได้ง่ายกว่าและเมื่อตัดสินใจแล้วก็ดำเนินการได้ทันที 93.5 เปอร์เซ็นต์ เห็นว่าการแก้ปัญหาของทางราชการจะต้องทำตามขั้นตอนของระบบราชการ ซึ่งจะต้องใช้เวลานาน เพราะจะต้องรอคำสั่งอนุมัติ จึงไม่ทันกับความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น 87.0 เปอร์เซ็นต์ เห็นว่าท้องถิ่นแต่ละท้องถิ่นมีความแตกต่างกันตามลักษณะทางภูมิศาสตร์ อาชีพของประชาชน ทรัพยากรธรรมชาติ ลักษณะทางเศรษฐกิจ ดังนั้นความต้องการและปัญหาของท้องถิ่นย่อมแตกต่างกันออกไป ส่วนกลางจึงไม่สามารถกำหนดนโยบายให้สนองต่อความต้องการของประชาชนในแต่ละท้องถิ่นได้ 91.3 เปอร์เซ็นต์ และเห็นว่ากิจการที่ประชาชนในท้องถิ่นจัดทำเองย่อมตอบสนองต่อความต้องการของประชาชน ได้ถูกต้องตามความต้องการ ทันต่อเหตุการณ์และเป็นการประหยัดกว่ากิจการที่กระทำโดยรัฐ 93.5 เปอร์เซ็นต์

"คุณไม่รู้มาจากไหน มาออกกฎไม่ให้สร้างตึกสูง แต่มันเป็นเกาะ มันยึดหลักการพัฒนา แล้วเราแก้ทุกอย่างก็แก้ไม่ได้ มันไม่มีเหตุผล ที่จะไม่ให้สร้างตึกสูง เพราะมันเป็นเกาะ คุณอย่างสิงคโปร์ เนื่อที่ไม่มาก เมืองที่เป็นเกาะยิ่งสร้างตึกสูงยิ่งดี"¹

¹สัมภาษณ์ ไพบูลย์ อุดิศจุฑงค์, 9 พฤษภาคม 2539.

"กฎเกิดปัจจุบัน ต้องเน้นการท้องเกี่ยว เพราะเหมืองแร่ราคาตก ข้อจำกัดทำให้คนที่เสียผลประโยชน์ เช่น การกำกับตึกสูงไม่เกิน 20 เมตร ทำไมไม่ให้ 21 หรือ 24 เมตรท้องถิ่นขอแก้ไขก็ไม่ได้ ห้ามไม่ให้มีเครื่องแรงม้า เกิน 5 แรงม้า 5 แรงม้า ตกเข็ม สก เข็ม ไหวไหม กลัวพลลุดขึ้น ทำไมไม่ให้มรทบัส ห้ามทำเหมืองแร่"¹

"กำหนดทิศทางการเป็นผู้กำหนด รัฐบาลกำหนด ผู้นำท้องถิ่นประชาชนกำหนด ที่ผ่านมารัฐบาลเป็นผู้กำหนด แนวทางคือการกำหนดทิศทางการชุมชน มีคณะคิด คณะวางแผน คณะทำงานที่มาคิดเรื่องของส่วนรวม คณะที่คิดประกอบด้วย ส่วนราชการที่รับผิดชอบ เช่น นายอำเภอ ผู้นำท้องถิ่น ประธานสภาภิบาล ประธานองค์การบริหารส่วนตำบล ร่วมกับตัวแทนองค์กรเอกชนให้เป็นคณะทำงานขึ้นมา คิดกำหนดรูปแบบของท้องถิ่น รูปแบบไหน การพัฒนายังไง ทั้งด้าน เศรษฐกิจ การเมือง สังคมและสิ่งแวดล้อม"²

"ถ้าทำได้ ทำพาร์ค ทุกจุด ไม่ว่าในเมือง หรือชานเมืองซึ่งอยู่ในอำนาจดูแลของท้องถิ่นหรือกรมกองจากส่วนกลางก็ตาม เราจะต้องส่งวนพื้นที่เหล่านั้น มาใช้ทำประโยชน์สาธารณะ ไม่ให้บุคคลอื่นเข้ามาเช่าที่มาทำอาคารพาณิชย์ ทำเพื่อประโยชน์ส่วนตัว เหตุผลที่จำเป็นเหล่านี้ เราจำเป็นต้องเก็บที่ส่วนกลางไว้สำหรับส่วนกลางจริงๆ เช่น โรงพยาบาล ห้องสมุด สนามเด็กเล่น ฯลฯ"³

นักธุรกิจมองว่า ประชาชนในท้องถิ่นควรมีโอกาสในการนำเสนอ ความต้องการของท้องถิ่น และรัฐควรฟังความต้องการของท้องถิ่น ไม่ควรกำหนดนโยบายซึ่งขัดกับการพัฒนาท้องถิ่น พิจารณาจากหลักภูมิศาสตร์ จะเห็นว่า กฎเกิดเป็นเกาะ เมื่อกำหนดความสูงของอาคาร ทำให้มีปัญหาเกิดขึ้น คือประชาชนเพิ่มขึ้น แต่ที่อยู่อาศัยไม่สามารถที่จะขยายตามไปได้ กฎเกิดเป็นจังหวัดที่ควรส่งเสริมการท้องเกี่ยว ถึงแม้รัฐเห็นว่าจะต้องควบคุมดูแลเรื่องสิ่งแวดล้อม ห้ามเครื่องยนต์ที่มีแรงม้า

¹สัมภาษณ์ อากศ ดองวัฒนา, 8 พฤษภาคม 2539.

²สัมภาษณ์ สมชาย ศิลปานนท์, 8 พฤษภาคม 2539.

³สัมภาษณ์ สุวิทย์ เสงี่ยมกุล, ประธานสภาเทศบาลเมืองภูเก็ต, 4 พฤษภาคม 2539.

สูงมาใช้งานในเกาะ ต้องพิจารณาจากความเป็นจริงว่า เครื่องยนต์เหล่านี้มีประโยชน์ในการก่อสร้าง ส่วนกลางควรฟังเสียงจากประชาชนในการใช้พื้นที่ของ ราชพัสดุ ว่าประชาชนในท้องถิ่นจริงๆแล้ว ต้องการที่ส่วนนั้นไว้ใช้เป็นที่ส่วนสาธารณะ, ที่จอดรถ มากกว่าที่ส่วนกลางกำกับดูแลในปัจจุบันคือ ให้เช่าทำอาคารพาณิชย์ ซึ่งเป็นประโยชน์ของบุคคลส่วนตัว

เมื่อพิจารณาจากตัวแปรระดับการศึกษา จะเห็นว่าเห็นด้วยไปในทิศทางเดียวกัน ต่ำกว่าปริญญาตรี 88.2 เปอร์เซ็นต์ ปริญญาตรี 82.4 เปอร์เซ็นต์ สูงกว่าปริญญาตรี 83.3 เปอร์เซ็นต์ ด้านประสิทธิภาพการเมืองกลุ่มที่มีประสิทธิภาพทางการเมืองโดยตรงมีความเห็น 78.3 เปอร์เซ็นต์ กลุ่มที่ไม่มีประสิทธิภาพทางการเมือง 91.3 เปอร์เซ็นต์ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า กลุ่มที่มีประสิทธิภาพทางการเมืองเห็นว่า การดำเนินกิจการในท้องถิ่น ในความเป็นจริง ต้องดูอำนาจว่าท้องถิ่นมีอำนาจจัดทำได้หรือไม่ เพราะอำนาจบางอย่างอยู่ที่ส่วนกลางหรือส่วนภูมิภาค

ตอนที่ 6

เป็นการวิเคราะห์เกี่ยวกับระดับความต้องการผู้บริหารท้องถิ่นอิสระ โดยจะนำคะแนนที่รวมได้มาแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา ประสิทธิภาพ ทางการเมืองกับระดับความต้องการผู้บริหารท้องถิ่นอิสระ

ตารางที่ 15 แสดงระดับความต้องการผู้บริหารท้องถิ่นอิสระ

ระดับความต้องการผู้บริหารท้องถิ่นอิสระ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำ	0	0.0
ปานกลาง	10	21.7
สูง	36	78.3
รวม	46	100.0

จากตารางพิจารณาได้ว่านักธุรกิจมีความคิดเห็นว่าคุณบริหารท้องถิ่นอิสระอยู่ในระดับสูง 36 เปอร์เซ็นต์ อยู่ในระดับปานกลาง 10 เปอร์เซ็นต์

ตารางที่ 16 พิจารณถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับระดับความต้องการ ผู้บริหารท้องถิ่นอิสระ

ระดับการศึกษา	ระดับความต้องการผู้บริหารท้องถิ่นอิสระ			
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	รวม
ต่ำกว่าปริญญาตรี	-	5.9	94.1	17
	-	10.0	44.4	37.0
	-	2.2	34.8	
ปริญญาตรี	-	35.3	64.7	17
	-	60.0	30.6	37.0
	-	13.0	23.9	
สูงกว่าปริญญาตรี	-	25.0	75.0	12
	-	30.0	25.0	26.1
	-	6.5	19.6	
รวม	-	10	36	46
	-	21.7	78.3	100.0

จากตาราง พิจารณถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับระดับความต้องการ

ผู้บริหารท้องถิ่นอิสระพบว่าการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรีมีความเห็นว่าการผู้บริหารท้องถิ่นอิสระอยู่ในระดับสูง 94.1 อยู่ในระดับปานกลาง 5.9 การศึกษาระดับปริญญาตรีมีความเห็นว่าการผู้บริหารท้องถิ่นอิสระอยู่ในระดับสูง 64.7 อยู่ในระดับปานกลาง 35.3 การศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีความเห็นว่าการผู้บริหารท้องถิ่นอิสระอยู่ในระดับสูง 75.0 อยู่ในระดับปานกลาง 25.0

ตารางที่ 17 พิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ทางการเมืองกับระดับความต้องการผู้บริหารท้องถิ่นอิสระ

ประสบการณ์ทางการเมือง	ระดับความต้องการผู้บริหารท้องถิ่นอิสระ			
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	รวม
กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางการเมือง	-	26.1	73.9	23
	-	60.0	47.2	50.0
กลุ่มที่ไม่มีประสบการณ์ทางการเมือง	-	13.0	37.0	23
	-	17.4	82.6	50.0
รวม	-	40.0	52.8	50.0
	-	8.7	41.3	46
	-	10	36	46
	-	21.7	78.3	100.0

จากตารางพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ทางการเมืองกับระดับความต้องการผู้บริหารท้องถิ่นอิสระพบว่า กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางการเมืองมีความคิดเห็นว่าการผู้บริหารท้องถิ่นอิสระอยู่ในระดับสูง 82.6 อยู่ในระดับปานกลาง 17.4 การศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีความเห็นว่าการผู้บริหารท้องถิ่นอิสระอยู่ในระดับสูง 75.0 อยู่ในระดับปานกลาง 25.0

อิสระอยู่ในระดับสูง 73.9 เปอร์เซ็นต์ อยู่ในระดับปานกลาง 26.1 เปอร์เซ็นต์ กลุ่มที่ไม่มี
ประสบการณ์ทางการเมืองมีความคิดเห็นว่าคุณบริหารท้องถิ่นอิสระอยู่ในระดับสูง 82.6 เปอร์เซ็นต์
อยู่ในระดับปานกลาง 17.4 เปอร์เซ็นต์

เมื่อพิจารณาถึงโครงสร้างของการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งได้แก่ องค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด เทศบาล สุขาภิบาล องค์การบริหารส่วนตำบล

องค์การบริหารส่วนจังหวัด มีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้บริหารองค์การบริหารส่วนจังหวัด
และเป็นโดยตำแหน่ง สภาจังหวัดมีหน้าที่ร่างและพิจารณาข้อบัญญัติจังหวัด แล้วขอเสนอความเห็น
ชอบต่อผู้ว่าราชการจังหวัด เพื่อประกาศใช้เป็นข้อบัญญัติจังหวัด สภาจังหวัดประกอบด้วยสมาชิกสภา
จังหวัดมาจากการเลือกตั้ง ตาม พ.ร.บ. การเลือกตั้งสมาชิกสภาจังหวัด พ.ศ.2482 และอยู่ในตำแหน่ง
ได้คราวละ 5 ปี จำนวนสมาชิกสภาจังหวัดถือจํานวนราษฎรตามเกณฑ์คือ จังหวัดใดมีราษฎร
ไม่เกิน 2 แสนคน เลือกตั้งสมาชิกได้ 18 คน จังหวัดใดมีราษฎรเกินกว่า 2 แสนคนแต่ไม่เกิน 5
แสนคน เลือกตั้งสมาชิกได้ 24 คน จังหวัดใดมีราษฎรเกินกว่า 5 แสนคนแต่ไม่เกิน 1 ล้านคน
เลือกตั้งสมาชิกได้ 30 คน จังหวัดใดมีราษฎรเกินกว่า 1 ล้านคน เลือกตั้งสมาชิกได้ 36 คน

เทศบาล มีคณะเทศมนตรี เป็นองค์กรเทศบาลฝ่ายบริหาร หรือเรียกว่า คณะผู้บริหาร
เทศบาล ทำหน้าที่บริหารกิจการเทศบาล ประกอบด้วยนายกเทศมนตรีกับเทศมนตรีอีก 2 คนสำหรับ
เทศบาลตำบล ประกอบด้วยนายกเทศมนตรีกับเทศมนตรีอื่นอีก 2 คน สำหรับเทศบาลเมือง แต่ถ้า
เทศบาลเมืองแห่งใดมีราษฎรได้จัดเก็บตั้งแต่ 20 ล้านบาทขึ้นไป ให้มีเทศมนตรีเพิ่มอีก 1 คน และสำหรับ
เทศบาลนคร คณะเทศมนตรีประกอบด้วยนายกเทศมนตรีและเทศมนตรีอื่นอีก 4 คน นายก
เทศมนตรี และเทศมนตรีมาจากสมาชิกสภาเทศบาล โดยพิจารณาเลือกกันเองภายในกลุ่มสมาชิก
สภาเทศบาล แล้วผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้แต่งตั้งซึ่งเป็นการแต่งตั้งตามความเห็นชอบของสภา
เทศบาล ดังนั้น จึงเรียกว่า คณะเทศมนตรีมาจากการเลือกตั้งโดยทางอ้อมของราษฎร

สภาเทศบาล เป็นองค์กรฝ่ายนิติบัญญัติ มีหน้าที่พิจารณาร่างข้อบัญญัติเทศบาลเรื่องต่างๆ
เพื่อจะใช้เป็นข้อบัญญัติเทศบาลต่อไป และกำกับดูแลการบริหารเทศบาลของคณะเทศมนตรี
สภาเทศบาลประกอบด้วยสมาชิกมาจากการเลือกตั้งตาม พ.ร.บ. การเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาล
พ.ศ.2482 และอยู่ในตำแหน่งได้คราวละ 5 ปี สภาเทศบาลมี 3 ระดับ คือ สภาเทศบาลตำบล
มีสมาชิก 12 คน สภาเทศบาลเมืองมีสมาชิก 18 คน และสภาเทศบาลนครมีสมาชิก 24 คน

สุขาภิบาล มีคณะกรรมการสุขาภิบาล ทำหน้าที่ทั้งฝ่ายบริหาร และฝ่ายนิติบัญญัติ พ.ร.บ.

สภาภิบาล พ.ศ.2495 กำหนดให้มีคณะกรรมการสภาภิบาล 2 ประเภท คือ

1. คณะกรรมการสภาภิบาลที่มีนายอำเภอ
2. คณะกรรมการสภาภิบาลที่มีประธานกรรมการสภาภิบาลมาจากการเลือกตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล สมาชิกโดยตำแหน่ง กำหนด ผู้ใหญ่บ้านทุกหมู่บ้านในตำบล แพทย์ประจำตำบล สมาชิกราษฎรเลือกตั้งหมู่บ้านละ 2 คน (วาระ 4 ปี) กรรมการบริหาร กำหนด (วาระ 4 ปี) ผู้ใหญ่บ้าน 2 คน สมาชิกสภาที่ได้รับเลือก 4 คน

เมื่อพิจารณาว่าผู้บริหารหน่วยการปกครองท้องถิ่น ควรจะมาจากการเลือกตั้งจากประชาชนในท้องถิ่น ตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ นักธุรกิจเห็นด้วย 93.5เปอร์เซ็นต์

" น่าจะเลือกนายก อบจ.ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมากำกับดูแล ครั้งที่แล้วให้ผู้ว่าราชการจังหวัดปลด ถ้าไม่ปลดเองก็เสนอให้ปลัดกระทรวงปลด นี่เป็นข้อเสีย คือให้อำนาจแต่ยังยึดสายไว้อีกถ้าจะเลือก เลือกนายก อบจ.ให้จังหวัดมีอำนาจคุม อบต."¹

" อบจ.น่าจะมีการเลือกผู้บริหารเอง อาจจะเป็นการเลือกนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด และผู้ว่าราชการจังหวัดมีหน้าที่เพียงกำกับดูแล ให้เป็นไปตามกฎหมาย ตรวจสอบ "²

"ในฐานะที่เราเป็นตัวแทน ชื่อเรียกร้องต่างๆ ความกระตือรือร้นในการคิดตามตรงนั้น ผมเชื่อว่า เนื่องจากว่าเรามีความผูกพันอยู่กับประชาชนในท้องถิ่น แล้วก็ความแตกต่างจากเจ้าหน้าที่ ซึ่งเป็นข้าราชการ คงเป็นลักษณะธรรมชาติที่จะต้องโยกย้ายไปตามฤดูกาล แน่แน่นอนตรงนี้ ความกระตือรือร้นคงจะน้อยกว่าตัวแทนที่ประชาชนเลือกเข้าไป"³

¹สัมภาษณ์ อาทร ต๋องวัฒนา, 8 พฤษภาคม 2539.

²สัมภาษณ์ ประสิทธิ์ โภษศิริพงษ์, สมาชิกสภาจังหวัดภูเก็ต, 7 พฤษภาคม 2539.

³สัมภาษณ์ สุวิทย์ เสงี่ยมกุล, ประธานสภาเทศบาลเมืองภูเก็ต, 4 พฤษภาคม 2539.

"การโยกย้ายข้าราชการว่าจะทำช่วงส่วนตัว 6 เดือน กว่าจะปรับตัวกับสังคมใหม่ 1 ปี พออีกปี กว่าจะวางแผนก็ต้องย้ายอีก คนใหม่เข้ามาก็เริ่มใหม่ และไม่มีการถ่ายงานกัน มีแต่ถ่ายอำนาจ แนะนำนายทุนให้รู้จัก ไม่ต้องสานปัญหาของชาวบ้าน พอย้ายคนใหม่เข้ามาก็ปิดความรับผิดชอบงานเก่า"¹

จากความคิดเห็นของ อาทร ต้องวัฒนา และประสิทธิ์ โภษศิริพงษ์ พิจารณาได้ว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งยังคงมีผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นผู้บริหารองค์การบริหารส่วนจังหวัด นั้นน่าจะเปลี่ยนมาจากการเลือกตั้ง ส่วนเทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล ผู้บริหารหน่วยการปกครองท้องถิ่นเหล่านั้นมาจากการเลือกตั้งอยู่แล้ว ส่วนสมาชิกสภาที่มีรายได้เกิน 3 ล้านบาท ผู้บริหารก็มาจากการเลือกตั้งเช่นกัน

ส่วนความคิดเห็นของ สุวิทย์ เสงี่ยมกุล และ เบญจพันธ์ ทองตัน มีความสอดคล้องกับความคิดเห็นของนักธุรกิจที่ว่าผู้บริหารที่มาจากการแต่งตั้ง จะย้ายตามระยะเวลา ไม่มีความผูกพันท้องถิ่น ทำให้ขาดความเข้าใจในปัญหาท้องถิ่น และขาดความตั้งใจในการแก้ไขปัญหาท้องถิ่น 80.4 เปอร์เซ็นต์ นักธุรกิจเห็นว่าผู้บริหารที่มาจากการเลือกตั้งจากท้องถิ่น ย่อมคิดถึงความเดือดร้อนและความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น มากกว่าผู้บริหารที่มาจากการแต่งตั้ง 89.1 เปอร์เซ็นต์

ความคิดเห็นของนักธุรกิจโดยทั่วไปเห็นว่า ท้องถิ่นควรจะมีผู้บริหารท้องถิ่นอิสระ 78.3 เปอร์เซ็นต์ ส่วนระดับการศึกษาทำให้นักธุรกิจมีความคิดเห็นแตกต่างกันบ้าง ต่ำกว่าปริญญาตรี 94.1 เปอร์เซ็นต์ ปริญญาตรี 64.7 เปอร์เซ็นต์ สูงกว่าปริญญาตรี 75.0 เปอร์เซ็นต์ ส่วนกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางการเมืองมีความเห็นเรื่องเดียวกัน 73.9 เปอร์เซ็นต์ และกลุ่มที่ไม่มีประสบการณ์ทางการเมือง 82.6 เปอร์เซ็นต์ ที่แตกต่างกันนี้ อาจจะเป็นเพราะว่า ผู้ที่มีการศึกษาสูง หรือกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางการเมือง เห็นว่า ถึงแม้ว่าจะมีคนเห็นว่าผู้บริหารท้องถิ่นอิสระ แต่ในความเป็นจริงแล้วยังการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ต้องอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของส่วนกลาง

¹สัมภาษณ์ เบญจพันธ์ ทองตัน, สมาชิกสภาจังหวัดภูเก็ต, 7 พฤษภาคม 2539.

ตอนที่ 7

เป็นการวิเคราะห์เกี่ยวกับระดับความคิดเห็นว่ารัฐบาลควรจะช่วยเหลือ สนิบสนุน โดยจะนำคะแนนที่รวมได้มาแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา ประสิทธิภาพทางการเมืองกับระดับความคิดเห็นว่า รัฐบาลควรจะช่วยเหลือ สนิบสนุน

ตารางที่ 18 แสดงระดับความคิดเห็นว่ารัฐบาลควรจะช่วยเหลือ สนิบสนุน

ระดับความคิดเห็นว่ารัฐบาลควรจะช่วยเหลือ สนิบสนุน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำ	0	0.0
ปานกลาง	12	26.1
สูง	34	73.9
รวม	46	100.0

จากตารางพิจารณาพิจารณาได้ว่านักธุรกิจมีความคิดเห็นว่รัฐบาลควรจะช่วยเหลือ สนิบสนุน อยู่ในระดับสูง 73.9 เปอร์เซ็นต์ อยู่ในระดับปานกลาง 26.1 เปอร์เซ็นต์

ตารางที่ 19 พิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับระดับความคิดเห็น
ว่ารัฐบาลควรช่วยเหลือ สนับสนุน

ระดับการศึกษา	ระดับความคิดเห็นว่ารัฐบาลควรช่วยเหลือ สนับสนุน			
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	รวม
ต่ำกว่าปริญญาตรี	-	11.8	88.2	17
	-	16.7	44.1	37.0
	-	4.3	32.6	
ปริญญาตรี	-	35.3	64.7	17
	-	50.0	32.4	37.0
	-	13.0	23.9	
สูงกว่าปริญญาตรี	-	33.3	66.7	12
	-	33.3	23.5	26.1
	-	8.7	17.4	
รวม	-	12 26.	34 73.9	46 100.0

จากตารางพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับระดับความคิดเห็นว่า
รัฐบาลควรช่วยเหลือ สนับสนุน นักธุรกิจที่มีระดับการศึกษาค่าต่ำกว่าปริญญาตรีมีความ
เห็นอยู่ในระดับสูง 88.2 เปอร์เซ็นต์ ปานกลาง 11.8 เปอร์เซ็นต์ ระดับการศึกษาปริญญาตรีมี
ความคิดเห็นอยู่ในระดับสูง 64.7 เปอร์เซ็นต์ ในระดับปานกลาง 35.3 เปอร์เซ็นต์ ระดับสูงกว่า

ปริมาตร 66.7 เปอร์เซ็นต์ ระดับปานกลาง 33.3 เปอร์เซ็นต์

ตารางที่ 20 พิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิภาพทางการเมืองกับระดับความคิดเห็นว่ารัฐบาลควรจะช่วยเหลือ สนิบสนุน

ประสิทธิภาพ ทางการเมือง	ระดับความคิดเห็นว่ารัฐบาลควรจะช่วยเหลือ สนิบสนุน			
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	รวม
กลุ่มที่มีประสพ- ภาพทางการเมือง	-	21.7	78.3	23
	-	41.7	52.9	50.0
กลุ่มที่ไม่มีประสพ- ภาพทางการเมือง	-	10.9	39.1	
	-	30.4	69.6	23
รวม	-	58.3	47.1	50.0
	-	15.2	34.8	
รวม	-	12	34	46
	-	26.1	73.9	100.0

จากตารางนักธุรกิจที่มีประสิทธิภาพทางการเมืองมีความคิดเห็นที่รัฐบาลควรช่วยเหลือ สนิบสนุนอยู่ในระดับสูง 78.3 เปอร์เซ็นต์ อยู่ในระดับปานกลาง 21.7 เปอร์เซ็นต์ ส่วนนักธุรกิจที่ไม่มีประสิทธิภาพทางการเมืองเห็นว่าจะอยู่ในระดับสูง 69.6 เปอร์เซ็นต์ อยู่ในระดับปานกลาง 30.4 เปอร์เซ็นต์

นักธุรกิจมีความคิดเห็นว่า รัฐบาลควรจะมีฐานะช่วยเหลือ สนับสนุนหน่วยงาน
ปกครองท้องถิ่น อยู่ในระดับ 73.9 เปอร์เซ็นต์

"ตอนนี้จำเป็นมาก ตอนนี้ถ้าไม่มีนายอำเภอหรือผู้ว่าราชการจังหวัด ตอนนี้ทำงาน
ลำบากมาก เพราะตอนนี้ไม่มีช่างเลขช่างวิศวกรต้องไปขอืมจากอำเภอมา การพิจารณาแบบต่างๆ
และก่อสร้างต่างๆต้องใช้ของอำเภอ เพราะมันยังไม่พร้อม เพราะการที่รัฐให้อำนาจ
การปกครองตนเองมา ในเมื่อคุณยังไม่รู้ว่าจะจัดการอย่างไรเลย มันต้องใช้เวลา นายอำเภอต้อง
เข้ามาช่วย ต้องช่วยกัน ปกติกกัน"¹

"ตัวแทนภูมิภาคที่กำกับดูแลส่วนท้องถิ่น ในความเห็นผม ผมเห็นว่าจะต้องมีโดยเฉพาะ
ด้านการบริหาร ประสานงาน งบประมาณต่างๆ เพราะว่ายังมีส่วนราชการอยู่ในท้องที่จังหวัดต่างๆ
ตัวแทนของส่วนกลางที่จะนำนโยบายมาควบคุมกำกับดูแลส่วนต่างๆ ที่มีอยู่"²

"ผมเห็นว่าการศึกษาบางส่วน ถนน ประปา โทรศัพท ควรให้ท้องถิ่นกำกับดูแล เมื่อ
เทศบาลทำถนนประปาจะวางท่อประปาชุดถนน เทศบาลไม่มีอำนาจห้ามได้ส่วนกลางดูแลกิจการต่าง
ประเทศ ทหาร ด้านการเงิน ซึ่งอาจจะทำให้เกิดเงินเฟ้อในท้องถิ่น การเข้าที่กรมธนารักษ์ ต้อง
ให้ท้องถิ่นดูแล ราชการให้นายทุนเข้าสร้างตึกอสังหาริมทรัพย์ไม่ได้"³

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹สัมภาษณ์ ไพบูลย์ อูปิตีศฤงศ์, 9 พฤษภาคม 2539.

²สัมภาษณ์ ภูมิศักดิ์ หงษ์หยก, นายกเทศมนตรี เทศบาลเมืองภูเก็ต, 9 พฤษภาคม 2539

³สัมภาษณ์ ประสิทธิ์ โภษศิริพงษ์, สมาชิกสภาจังหวัดภูเก็ต, 7 พฤษภาคม 2539.

จากความคิดเห็นของนักธุรกิจที่กล่าวมา พอสรุปได้ว่า ส่วนภูมิภาคอาจจำเป็นต้องมีอยู่ เพื่อกำกับดูแลส่วนราชการต่างๆ ในท้องถิ่น ขณะเดียวกันคอยประสานงานช่วยเหลือท้องถิ่น เช่น การให้คำปรึกษาด้านวิศวกรรม การปรึกษาด้านการจัดทำงบประมาณ และส่วนกลางยังคงต้องดูแลกิจการที่สำคัญ เช่น การต่างประเทศ ด้านการเงิน ทหาร

จากแบบสอบถามนักธุรกิจเห็นว่า รัฐต้องส่งเสริมประสิทธิภาพของหน่วยการปกครองท้องถิ่น เป็นตัวกลางในการสนับสนุน และประสานช่วยเหลือท้องถิ่น 97.8 เปอร์เซ็นต์ เห็นว่ารัฐควรกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำของบริการที่ท้องถิ่นจะต้องกระทำ ให้แก่องค์การปกครองท้องถิ่น 82.6 เปอร์เซ็นต์ เห็นว่ารัฐควรจะควบคุมกิจการอันกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงฯ ความเป็นเอกสารของประเทศ กิจการอันเป็นส่วนรวม ส่วนกิจกรรมอื่นๆ ของท้องถิ่น ควรกระจายอำนาจให้ท้องถิ่น ดำเนินกิจการเอง ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐบาล 95.7 เปอร์เซ็นต์และเห็นว่ารัฐบาลควรช่วยเข้ามาบริหารกิจการให้ท้องถิ่น ในกรณีที่ท้องถิ่นไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะบริหารงานเอง 89.1 เปอร์เซ็นต์

เมื่อพิจารณาจากที่กล่าวมาในส่วนของ การประสานงาน ช่วยเหลือ สนับสนุนจากส่วนกลางนักธุรกิจที่มีประสบการณ์ทางการเมือง จะเห็นว่ายังคงมีความจำเป็นอยู่ เพราะสามารถพิจารณาจากความเป็นจริงได้ว่า ในส่วนของเทศบาล สุขาภิบาล องค์การบริหารส่วนตำบล ไม่สามารถจัดหาบุคลากร ที่มีความรู้ความสามารถในด้านต่างๆ ได้ โดยการจ้างบุคลากรเป็นของตนเองเครื่องมืออุปกรณ์ เรื่องทางเทคนิค ยังต้องขอความช่วยเหลือจากส่วนกลาง ฉะนั้นกลุ่มที่มีประสบการณ์จึงเห็นว่า รัฐควรอยู่ในฐานะช่วยเหลือ สนับสนุน หน่วยการปกครองท้องถิ่น 78.3 เปอร์เซ็นต์ เมื่อพิจารณาระดับการศึกษานักธุรกิจที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี เห็นว่ารัฐบาลควรอยู่ในฐานะช่วยเหลือ สนับสนุน 64.7 เปอร์เซ็นต์ และ 66.7 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับส่วนระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี อยู่ในระดับ 88.2 เปอร์เซ็นต์ อาจเป็นไปได้ว่าผู้ที่มีการศึกษาสูงกว่าเห็นว่าการบริหารกิจการ หรือการกำหนดมาตรฐานของท้องถิ่น ท้องถิ่นสามารถที่จะจัดทำเองได้